

--- fra formandstalen på Landskonference 1 på Lindenberg, 2016

Hvad er BaptistKirken for et fællesskab?

Det spørgsmål har jeg stillet mig selv mange gange som jeres formand! Og vi har i konferenceåret stillet det i den ledelse, I har valgt for 'Foreningen af danske baptistmenigheder' – sådan hed BaptistKirken i 1800-tallet! Når jeg skulle svare på spørgsmålet – 'Hvad er BaptistKirken for et fællesskab?' – har jeg ofte sagt: Vi er et kirkesamfund, der består af ca. 5.500 medlemmer. Det er dog ikke det mest præcise udsagn! Heldigvis – det ser jo også uoverskueligt ud for enhver ledelse! Jeg er blevet klogere ved at læse vores vedtægter. Her står, at vi er en 'forening', der består af 51 menigheder og nogle få landsorganisationer: 'BaptistKirken er en sammenslutning af selvstændige menigheder, som forpligter sig på nærværende vedtægter og deraf følgende fælles beslutninger' (§ 3.1). Så enkelt kan det siges; så overkommeligt kan det se ud. 51 medlemmer, der alle er en del af Kristi universelle kirke – med hjemsted i BaptistKirken hos os. Dét bør en ledelse kunne forholde sig til! Det svarer til en mindre menighed ...

Når vedtægterne taler om '*selvstændighed*', er det vigtigt, at vi fanger ordets sproglige betydning. '*Selvstændig*' betyder ikke, at den enkelte menighed er 'uafhængig' – at vi kan og vil alene. Det betyder heller ikke 'autonom' – at vi lever efter vores egne love. '*Selvstændig*' betyder 'at kunne stå selv'. Det betyder 'moden' og 'myndig' – parat til at ta' ansvar for helheden. Men også her er det *teologiske* perspektiv vigtigt. Når vi er til landskonference, udgør vi alle ét folk, hvor menighedernes enhed i Kristus finder synligt udtryk. Og vi forventer, at Gud vil lede og udruste os med et større perspektiv og udsyn end det, vi hver især har med hjemmefra. Det understregede apostlen Peter, da han skrev sit første brev til menighederne i Lilleasien: 'I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et folk der tilhører Gud. Han kaldte jer fra mørket og ud i sit stærke lys, og derfor skal I fortælle om de guddommelige ting han gør. Engang var I ikke et folk, men nu er I Guds folk' (2:9-10). Og lidt senere fortsætter Peter med at forfølge samme tanke om enheden mellem menighederne i Lilleasien: 'Frem for alt skal I blive ved med at elske hinanden, for kærligheden får os til at se bort fra hinandens synder. I skal hver især bruge de evner, I har fået af Gud til at hjælpe andre, for på den måde bliver alle Guds forskellige gaver omsat bedst muligt' (4:8-10). Hvis det er det perspektiv, vi kommer med – at 'kærligheden får os til at se bort fra hinandens synder', og at vi derfor vil bruge 'de evner, vi har fået af Gud til at hjælpe andre' – så kan vi med sindsro forpligte os på vores fælles beslutninger. Så optræder vi 'modent', 'myndigt', og 'selvstændigt'!

Som ledelse besluttede vi, at vi ville besøge alle jer derude i disse selvstændige menigheder'. I denne besøgsrunde har vi foreløbig besøgt en fjerdedel, hvor vi har holdt møde med menighedsrådene. Til efteråret fortsætter besøgsrunden. Forud for besøgsrunden har vi som ledelse brugt megen tid på at drøfte, hvad det vil sige at være en del af '*dét forpligtende fællesskab*', som Baptistkirken er (§ 3.1.). Vi begyndte at formulere vores forventninger til de 51 menigheder, der er medlem af BaptistKirken – dvs. forventninger til alle menighederne. Her fik vi os en overraskelse.

fortsættes side 7